

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**XI Premi Literari Sant Jordi
2000**

**MENCIÓ ESPECIAL
NARRACIÓ PER A JOVES**

**Una segona oportunitat
de
Santi Pàmies Sans**

Una segona oportunitat

Hola, e... e... em presento. sóc un noi de 16 anys, em dic Javi. Sóc més aviat alt, ca... cabell ros, ulls marrons, cara rodoneta, cos esportiu (Jugo a handbol) i no!!!, no po... po... porto ulleres. Perdoneu, s... s... si tartamudejo però és que és el primer cop que faig servir aquesta màquina no... nova, una d'aquestes que mentre parles et va escrivint. Però, tranquils que ja em pa... pa... passarà. Va, a veure..., a sí!!!, us volia explicar una anècdota, bé, a veure, més que una anècdota és una aventureta, però res de l'altre món, ja ho veureu. Jo visc a Tarragona, ciutat romana, prop de la catedral pe... per que ens entenguem. com qualsevol adolescent (m'agrada dir-n'hi així per que em sento més gran), visc amb els meus pares. També tinc un germanet, El Ramon, que té 9 any. L'estiu també el passo a Tarragona, Menys a finals de juliol que vaig al càmping.

La meva aventureta em va passar un estiu, el passat per ser exactes (el del 1997). Va ser al tornar d'un càmping a prop del pla de Beret. Jo ha estava impacient per veure els meus companys i geure al llit tota la resta del dia. Si hagués sabut el que m'esperava no hagués estat tan content, però... en fi, que hi farem, el passat és passat i ja no el po... podem canviar, només redactar, com jo faig. Vaig arribar a casa un diumenge a la nit i vaig anar directe cap el meu llit. Estava cansat i mort de son. Vaig dormir fins les 12 del migdia, que va se quan va començar tot. El meu pare havia marxat a treballar, la meva mare era al supermercat de Reus a comprar amb el meu germà i no tornarien fins les cinc, com el pare.

Tenia tota la casa per mi (ohhhhh!!!), però m'havia de fer el dinar (uuuhhhhh!!!), ja ho diuen que el món és com una balança equilibrada, el que no em podia esperar és que en un matí se m'anés a desnivellar, i de quina manera!. Em vaig aixecar, vestir i em vaig beure un got de llet amb galetes, el meu dinar, per suposat. En acabar vaig anar a la saleta a mirar la tele i en passar per davant del rebedor vaig veure un sobre que havien tirat per sota la porta. El vaig agafar; no tenia segell ni remitent, ni tant sols destinatari. Tot m'estranyava molt. Vaig voler obrir la o... porta per a veure si hi havia alguna cosa que em deia d'on venia aquell paquet. En o... obrir la porta, no endevinaríeu mai què em vaig trobar? Una caixa de la mida d'un televisor de divuit polzades, de cartró, sense cap dibuix ni escrit; només el segell. Tot m'estranyava molt, potser era la inseguretad de no saber qui m'ho havia enviat o el fet de no saber perquè m'ho havien enviat. Vaig obrir aquell sobre cuidadosament amb un obrecartes que tenia el meu pare de quan era general al exèrcit. A dins hi havia un full blanc escrit per una cara i amb un anagrama a baix blanc i vermell que cridava molt l'atenció, hi deia Compzips. En llegir aquell anagrama em vaig exaltar i em vaig començar a ficar blanc..., pàl·lid..., i és que no era per menys ha que Compzips era l'empresa més important d'informàtica del món. Però, que hi podia tenir a veure aquell paquet anònim i la carta amb aquell gegant informàtic? (dic gegant per que és la empresa més important, i amb diferència, d'ordinadors mundialment parlant). La solució només la podia saber llegint la carta i obrint el paquet. Vaig començar a mirar-me la carta. Hi havia uns números: 1, 2, 3... amb unes indicacions al costat, com si es tractés d'uns passos, el problema és que estava escrit amb anglès i això em posava el vent en contra. Vaig haver d'agafar un diccionari i anar desxifrant aquella carta. (I, vosaltres pensareu: com és que no va obrir la caixa?. Doncs la resposta és que estava mort de por i no volia ficar la pota). Al

cap d'un quart d'hora vaig acabar de desxifrar aquella llista. No entenia res, tanta por i al final no era res; només hi deia que em donaven una prova d'un programa nou que havien fet per que la provés. També s'hi llegia que ho era una de les 400.000 persones que el provaven en tot el món i que m'havien escollit a mi per que jo era un dels seus clients, i és que els hi havia comprat diversos programets. Tot i amb això era lliure, i si no volia fer-ho no passava res, però si ho feia em donarien el programa sencer quan estigués ben fet; aquells números que tanta por m'havien fet abans eren els passos que havia de seguir per engegar el programa; i a baix a la dreta hi havia la llista de tot el que es trobava dins la caixa; el programa, un micròfon, uns altaveus i uns fulls on hi havia varies preguntes que contrastar i on hi deia on ho havies d'enviar després. Vaig obrir la caixa amb afany i més tranquil; dins la caixa s'hi amagava la capça dels altaveus, la del micròfon, un sobre ple de fulls i una altra capça on hi deia Onzivoice (el programa). Tot semblava normal, al seu lloc. Primer vaig obrir la capça del micròfon ja que mai n'havia tingut; era un eu-491 de la casa Tryno; era molt doble, semblava bo. Però de sobte em vaig donar compte que el micròfon no era de la casa Compzips; em va estranyar molt però vaig pensar que devia ser algun contracte estrany, ja sabeu, aquests que fan les empreses per fer alguna cosa, més que res. Vaig seguir investigant la caixa; hi havia uns altaveus de la casa Tryno, i, el més fort de tot, la caixa del programa, que a fora i ficava Onzivoice, era falsa. A dins hi havia u... una ca... capseta a... amb (perdoneu però és que m'exalto i aquest programa no dóna per tant) una etiqueta que hi deia: C/ St. Bernat, 23. Allò si que em va fer tornar altre cop floquet de neu. Estava espantat, em sentia ridícul. No sabia que era allò. Què s'hi amagava dins d'aquella capseta? Vaig para un moment per meditar i la vaig obrir més tranquil·litzat. Però no duraria per molt, ja que a dins hi havia una bossa de pols, i no vaig trigar en deduir que allò era droga, i molt cara. No sabia que fer, entregar tota la capsa a la policia per evitar problemes o seguir investigant i seguir la corrent als camells per evitar-me disgustos (ja sabeu que en aquest món hi ha molta violència). després de pensar-ho una estona vaig arribar a la conclusió que havia de treure'n l'entrellat, o, al menys, fins on no m'emboiqués massa. Vaig mirar bé el micròfon i els altaveus i vaig veure que per dins també hi havia pols. Només quedava una sortida per poder continuar la investigació: el sobre. Aquesta cop el vaig obrir ràpid i més segur, com si és tractes de la rutina de cada dia. A dins s'hi trobava un plec de fulls, aquest cop en castellà. L'informe anava dirigit a un tal "Cuchillas", devia ser un delinqüent de carrer. L'havia escrita el "jefe", un home que pel que es veia era molt ric i poderós, a la vegada que mafiós. Hi deia que li donava una segona oportunitat per entrar a ser un dels seus treballadors a Catalunya; havia de portar la droga al C/ St. Bernat 23, la mateixa adreça que la de la caixeta. La cosa es ficava emocionant i a la vegada preocupant per que m'estava ficant en un cau que no era pas el meu, però mira, estava disposat a seguir i vaig continuar llegint. Hi havia una hora i una data, 23:45 del 31 de juliol de 1997. Evidentment era avui!!! Jo ja em veia a la nit, fent veure que venia gelats i amb una gravadora al barret, però no !!!!!, la cosa era preocupant. Per que, qui ho havia d'entregar si ho tenia jo? I, a més, ho vindrien a buscar? Sense sortir de casa m'havia ficat en masses problemes. Però la cosa no acabava aquí, per què: qui ho havia ficat allò allí? Estava cada cop més espantat i a la vegada més encoratjat, em sentia sol però vigilant i això em feia sentir malament. Vaig continuar llegint mentre les meves dents petaven com un motor de gasolina mal ajustat; no hi deia gran cosa més, només que era urgent..., que no hi podia faltar..., que vigilés amb els del barri nou..., que???, que vigilés amb qui???, aquest dato m'aportava moltes hipòtesis que només les podia confirmar sortint al carrer. Em vaig ficar la meva jaqueta i vaig agafar una gorra de llana negra, un ganivet d'anar a la

mntanya (mai se sap el que et pots trobar per Tarragona), un passamuntanyes, unes ulleres de sol, uns prismàtics, una gravadora, un boli, un llapis, una llibreta, un mapa, una càmera de fotografar i (el més importat) la càmera de vídeo del meu pare; una de les petites. Semblava que estigués a punt per sortir a buscar indicis quan vaig pensar en la capsa. Que n'havia de fer d'aquella capsa que tants problemes m'havia portat només començar el dia? Al final vaig decidir d'amagar-la damunt l'armari de la meua habitació, un lloc que quedava bastant apartat de la vista ja que es confonia amb la paret de fusta de pi blanc. Acabades, ja, les preparacions vaig sortir a fora per observar si hi havia alguna cosa que alterés la normalitat.

Vivia en un bloc de pisos, al 3r pis (l'última, ja que no hi havia terrat) 4a porta (l'última també). Només sortir, una ràfega de vent em va fer tancar els ulls de cop; hi havia una finestra amb el vidre trencat i aquell dia feia molt de vent (tot i ser l'estiu). La vaig intentar tapar amb un cartonet d'una caixa de sabates que m'havia comprat a Baqueira, prop del càmping. Tot i l'objectiu que portava, encara va manar més la meua professionalitat amagada de vidrier "xapussero" i vaig aconseguir tapar-la. Tot seguit vaig començar a mirar l'entorn per trobar indicis i una nova sorpresa, només girar-me cap a la meua porta vaig veure una taca de sang a la paret, a l'alçada del meu coll. Això es ja era més greu; on m'havia ficat?, aquí hi havia hagut una baralla, o, qui sap, potser un assassinat..., un munt d'idees em van començar a ballar pel cap; vaig seguir investigant però no vaig trobar res més. Allí hi havia alguna cosa que no quadrava; a la paret hi havia una taca considerable de sang, més ben dit, n'hi havia més d'una: la primera, la més gran, que estava a l'alçada del meu coll, i després unes de molt petites que semblaven una de sencera a l'alçada de damunt els meus cabells, i quan dic damunt vull dir un pam amunt, i en canvi no hi havia rastres de sang per terra. No entenia res. Vaig començar a rumiar, a observar,... fins que vaig arribar a la conclusió que l'única cosa que podia fer era anar al C/St. Bernat a tres quarts de dotze de la nit a veure si en treia alguna cosa. Vaig prendre-m'ho amb calma; vaig entrar a casa a menjar alguna cosa i a meditar; llavors va sonar el telèfon.

Era la mare, amb veu tremolosa i plorosa; alguna cosa dolenta havia passat. Li vaig intentar calmar fins que va poder parlar i m'ho va dir tot; el pare havia tingut un accident amb cotxe al anar del restaurant on sempre anava ("El Mocador") cap a l'empresa, estava sense coneixement, tenia una cama trencada, diversos blaus a la cara i unes costelles partides, però, per sort, res més greu; es recuperaria, això sí, però amb temps. també em va dir que no vindria, que es quedaria a l'Hospital fins l'endemà al migdia, que el meu germanet es quedava a "ca mon à via" i que jo em fes una pizza per sopar. Li vaig dir que es posés tranquil·la que jo ja em cuidaria; clar que, ben mirat, en lo que estava ficat em podia passar qualsevol cosa, tot i que, tan em feia, jo volia arribar fins el final costés el que costés i punt. En acabar de parlar amb la mare vaig sortir a fora les escales per intentar trobar més pistes. Tenia tota la nit lliure, això em facilitava les coses. Al baixar per les escales a la recerca de proves vaig veure la veïa del 2n 2ª que parlaven de la finestra trencada i d'un fort cop mentre remugaven: "devia ser cosa d'alguna criatura". com si no hagués sentit res vaig baixar observant dissimuladament tots els racons fins que a l'entrada vaig veure una petjada d'una sabata esportiva, de la marca "noke"; la petjada era de grassa negra. M'ho vaig apuntar tot a la llibreteta i vaig tornar-me'n a casa per mirar la tele, dormir i formular hipòtesis tota la tarda, fins dos quarts de deu, que vaig anar cap al carrer Sant Bernat. Era

un carrer proper a les restes del Fòrum romà petit; semblava un carrer habitat per gent de classe mitjana, enllumenat i pavimentat d'acord als carrers de la zona. Ara el difícil era trobar un lloc per amagar-se bé. Eren tres quarts d'onze i el cel ja era quasi fosc; tenia una hora per trobar un bon amagatall. Vaig pensar en tot però res em satisfesia fins que se me'n va acudir una de sonada. Vaig agafar la meua gravadora i la vaig ficar amagada tocant a la porta núm. 23. Era una gravadora que tenia una opció que podia captar des de molt lluny, d'uns quasi 15m. tot i parlar fluix i, a més a més, tenia un altre aparatet que et permetia sentir el que gravaves per senyals de ràdio, codificats, es clar, no fos cas que algú ho captés. Jo mentrestant, em vaig amagar dins d'un contenidor de paper i amb els binocles podria veure el que passava a la porta, els walkmans per escoltar la gravadora, i la càmera de fer fotos i la de vídeo per si era necessari tirar fotos o gravar alguna escena. La cosa prometia, només faltaven deu minuts i jo ja començava a estar nerviós. Van anar passant els minuts fins que, quan tocaven els tres quarts un cotxe vermell amb matrícula de Tarragona 1926 AB (m'ho anava apuntant tot a la llibreteta mentre anava mirant amb els binocles doncs era a uns vint metre lluny de la porta), es va para davant la porta 23 i de dins va sortir un home alt, robust, d'uns 35 anys, amb barba negra i ulleres que portava una caçadora negra i uns texans i darrera seu hi anava un homenet petit, grasset, calb, ulleres de sol, gavardina negra llarga i amb una bosseta a la mà. Semblava que esperaven algú; segurament el possible traficant que havia de rebre la caixa que era a casa meua. Van aguantar callats uns cinc minuts, cada cop més nerviosos, fins que el més petit, que semblava l'amo i senyor, li va dir l'altre que aquest cop ja s'havia passat de la ratlla i que aquest cop ja no ho explicaria (recordem que el presumpte traficant desaparegut ja els devia haver defraudat un cop i a la carta deia que aquella era la segona i última oportunitat). L'homenet petitó va fer un gest imponent amb la mà assenyalant el cotxe i els dos van entrar i van marxar. Jo vaig pensar que ja ho tenia tot perdut. Vaig esperar cinc minuts i vaig anar a buscar dissimuladament la gravadora. Tot moix vaig tornar-la a escoltar tranquil·lament, reconstruint e intentant treure informació fins i tot de l'esternut del petitó. Quan ja hem sentia abatut vaig sentir, quan ja marxaven cap al cotxe, que anaven cap a un mas que hi havia tocant a l'autovia de Reus, un dels primer abans d'entrar a la ciutat. No m'ho vaig pensar dos cops per començar a córrer cap al mas. Em va costar mitja hora per arribar a aquella zona, i encara em faltava la part més difícil; trobar el mas adequat. Però va se més fàcil del que em pensava. Allí a prop n'hi havia un de gran i molt maco i, dos cents metres més enllà n'hi havia un de més petit amb un llum encesa i un cotxe a fora. M'hi vaig acostar i no em vaig equivocar, hi havia el cotxe vermell d'aquells dos mafiosos. Amb molta prudència vaig intentar mirar per la finestra, aquí m'ho jugava tot; allò em recordava una d'aquelles pel·lícules d'espies que es juguen la vida per les seves missions. Vaig ficar-me sota la finestra, em vaig equipar amb el passamuntanyes i les ulleres de sol i vaig treure el cap pausadament. Hi havia una sala amb una taula amb cadires, dos sofàs, un televisor i dues portes. Una era oberta i es podia apreciar una cuina petita, l'altre era mig oberta i s'hi veia un passadís De sobte es va obrir la porta i l'home més baixet va entrar a l'habitació i es va posar a mirar la televisió mentre menjava un plat de sopes de sobre. L'altre, el més alt, va entrar una estona més tard, tot preocupat, al contrari del petit que semblava més tranquil i segur de si mateix, i li va dir que segurament havien sigut els del barri nou. El petit, en sentir això es va aixecar bruscament de la taula, es va treure una navalla, li va ficar al coll i li va dir: "et juro que demà a les 7 del matí aniré al barri nou i trauré l'entrellat de tot això". I així va acabar la conversa. Veient que la funció no donava per a més, vaig anar cap a casa a dormir perquè estava molt cansat i l'endemà tenia molta feina.

No podia dormir del neguit que tenia i em vaig aixecar a les 5 de la matinada. Calia arribar-hi aviat i, equipat aquest cop amb dues gravadores més me'n vaig anar cap el barri nou. Encara era fosc i passava un aïret fred. El barri nou era un carrer que estava a les afores de la ciutat. Al contrari del que m'imaginava, era un carrer ample i gens pobre; devia tenir unes 25 cases. Quan vaig arribar no hi havia ningú i vaig anar per feina; vaig ficar les 3 gravadores escampades per tres llocs del carrer perquè tot el que diguessin passés per les meves orelles i em vaig amagar dalt d'un arbre molt espès on era quasi impossible que em veiessin i jo ho veia tot molt bé. Em vaig haver d'esperar una hora. En aquelles hores no passava ningú, només de tant en tant un cotxe. Les botigues encara no eren obertes i la gent no anava a treballar fins quasi les vuit. Amb paciència vaig estar esperant fins les set, que va arribar el petitó amb el seu cotxe vermell i al costat hi anava l'alt. Només sortir vaig veure que anaven per feina. El més petit, que per cert vaig sentir que el més alt el cridava pel nom de Romero, va fer un gest senyalant el maleter i d'allí el més alt, l'Alberto, en va treure dues pistoles, una per a cadascú, i uns fulls on hi vaig poder apreciar, amb els binocles, que hi havia unes adreces. Es van dirigir cap a la casa núm. 4, on van trucar el timbre. D'allí, al cap de tres o quatre minuts, en va sortir un home d'una alçada mitjana, d'uns quaranta-cinc anys, amb el cabell negre i tot despentinat, amb pijama i adormit. Només obrir la porta l'Alberto, el més alt, li va clavar un cop de puny que el va tombar i van entrar els dos cap a dins. Jo vaig fer vàries fotos i vaig baixar dissimuladament de l'arbre, vaig recollir dos de les tres gravadores i em vaig apropar a la casa. Allí vaig ficar una gravadora a una finestra i l'altra a l'altra banda de la casa. Després vaig intentar espiar mentre gravava tot el que passava. L'Alberto tenia agafat l'home de la casa pels cabells i per les mans mentre en Romero li anava explicant coses amb mala ombra, senyalant-li la cara i anant-li donant cops de punys violentament. Allí passava algo greu, potser tenia algo a veure amb la desaparició del presumpte traficant. Van estar un quart d'hora parlant fins que el pobre home, tot ple de sang per la cara, va dir algo de la bodega del C/ Rossinyol, al número 7. Just en acabar de sentir això vaig sentir unes passes que venien cap a la casa. Eren amics del de la casa que venien a ajudar. Van entrar esbotzant la porta d'una puntada de peu i van començar a disparar. L'Alberto i el Romero també van disparar amb tant bona punteria de que van matar els tres que venien. Ells també havien rebut dos trets: un l'Alberto al l'avantbraç dret i el Romero a la cama esquerra. La cosa ja pintava més malament. Els dos supervivents van marxar corrents cap al cotxe per evitar detencions i jo vaig agafar les dos gravadores i vaig anar cap a la bodega. Estava content per que havia gravat el tiroteig que em podia servir per un *futimé* de coses. Vaig estar vint minuts caminant per arribar-hi. Era un edifici vell, semblava deshabitat. Amb molt de compte i amb una gravadora a la butxaca gravant vaig entrar dins la casa. L'entrada era de parets de pedra, mig enrunades; hi havia tres portes, a més de l'entrada del carrer. Jo vaig provar per la primera i m'hi vaig trobar una cuina amb les rajoles trencades i amb pedres per damunt de la pica i dels trossos de mobles que quedaven. Hi havia teranyines per tot arreu, senyal que feia temps que no s'hi anava. Amb aquest fracàs vaig provar sort amb la del mig, que donava a un pati interior, on hi havia quatre herbots i una biga que devia caure del pis de dalt, ah!, a més de runa. També hi havia unes escales que pujaven amunt, però a dalt estava tot enrunat. amb aquest segon fracàs era qüestió de provar amb la tercera i última; hi havia una gran bota de vi, potser per això n'hi deien bodega, i runa per tot arreu. Començava a sentir-me ridícul i fracassat quan vaig sentir unes passes que venien del carrer i que entraven. Em vaig haver d'amagar ràpidament damunt la gran bota de vi; el cor em

bategava a dos cent per hora; si em descobrien allí em matarien, i més amb el material que portava. Sentia unes passes que venien i vaig intentar aixecar una mica el cap; eren en Romero i l'Alberto que buscaven el mateix que jo. Estaven de molt mal humor. Primer van anar al celobert i no van trobar res. Després van anar a la cuina; era la meua única esperança, sortir ara cap el celobert silenciosament i ells passarien de llarg, i així ho vaig fer. Vaig dirigir-me cap el celobert de puntetes, intentant no respirar, fer el mínim soroll i ho vaig aconseguir, vaig poder ficar-me entre les herbes altes d'aquell pati (petit, de nou metre quadrats) deixat i brut. La sort que fins ara m'acompanyava, aquí m'havia abandonat. A una banda del celobert hi havia un toll d'aigua i, amb el meu moviment, un gripau hi va saltar. Amb aquell petit "plof" del gripau al saltar a l'aigua els dos matons es van dirigir altre cop cap el pati. No podia fer res, no tenia sortida, si no era que... les escales !!! Eren la meua única salvació, tot i no ser un segon pis molt segur, millor allò que una bala al clatell i vaig pujar escales amunt, corrent com mai havia corregut. Els dos mafiosos m'empaitaven amb dos ganivets a les mans. Vaig córrer cap a una habitació de la que sortien unes altres escales fins que vaig arribar al terrat, que era com un quart pis. Des d'allí vaig intentar saltar al terrat del costat però, amb les corredisses, es va enfonsar el terra i vaig caure al tercer pis. Estava colgat per una biga de fusta corcada. El Romero que va veure com queia va anar fins el munt de pedres i, en veure'm colgat i quiet, va disparar dos trets i va marxar avall; em donava per mort. Com que m'havia caigut la biga corcada al damunt no m'havia fet mal i els dos trets no m'havien tocat; només tenia blaus i una mica de sang al braç esquerra i a la cara. Aquells dos havien tirat avall. Havia de sentir el que deien però no em podia arriscar a anar a baix; així doncs se'm va acudir una idea: amb un fil que portava podia baixar una gravadora pel celobert i sentir tot el que deien. Parlaven sobre mi: no sabien qui era, si un pobre nen o un espia, però tant els hi feia per que pensaven que estava mort. Anaven parlant dels seus plans quan de sobte vaig sentir: "Alberto, vine, aquí darrera la bota hi ha una porta, ja hi som, ara sabrà el que és bo aquest", i van entrar cap a dins. Jo, aprofitant que ja eren dins vaig baixar i vaig anar cap a la bota amb silenci, vaig encendre la càmera de vídeo i vaig entrar lentament cap dins la porta de darrera la bota. Hi havia un passadís llarg i fosc, només hi havia unes petites llumetes cada cinc metres al sostre. No se sentia res. Al cap d'uns quinze metres vaig arribar al final del passadís; era barrat per una porta amb esclotxes per on hi vaig enfocar la càmera. A l'altre banda de la porta hi eren en Romero i l'Alberto, regirant un armari empotrat. Era una sala gran, de parets de pedra vella i el terra brut de grassa, amb una taula al mig, un armari, i una porta al fons. D'aquesta porta en van sortir dos homes alts i forts. L'un portava els cabells negres i bigoti i l'altre els tenia castanys i portava perilla patilles molt poblades. Aquest dos van anar per darrera dels dos mafiosos i els hi van clavar tres cops de porra que van quedar estesos al terra i més secs que un bacallà. Jo, una mica espantat per si venien cap on em trobava, continuava gravant. L'home del bigoti li va dir: "No els matem, així sabran que nosaltres som superiors, deixem-los així. Millor que anem al cau del carrer del Porxos" i se'n anaren per on havien vingut.

La cosa m'horroritza, aquell carrer era el meu. Allí hi havia algun tipus de catau per tots aquests mafiosos. La cosa no em quadrava massa. Aquells dos qui eren? Els del barri nou? No entenia res, però sabia que les respostes eren amb ells i que per tant els havia de seguir. Vaig parar la càmera, primer que tot, vaig lligar aquell parell del terra per que quan es despertessin no fessin més mal i vaig anar cap el meu carrer; no sabia quina casa era el cau Però per eliminació en vaig escollir una i hi vaig anar. Era el 3er 1era del bloc del

meu costat. Al meu carrer hi havia quinze cases, i clar, tots els que hi vivíem ens coneixíem. En aquella casa, en canvi, sempre hi anava gent forastera, que no coneixem, per això la vaig escollir. Vaig anar fins la porta i vaig escoltar. Se sentien dues persones una li deia a l'altre: "Ja ens anem desfet d'aquell parell, espero que el seu "jefe" aprengui qui mana aquí. Ara el problema el tenim en localitzat la droga. Sabem que ha de ser en el 3er 4arta, però ja vaig parlar amb l'amo de la casa i es va fer el despistat; no vaig tenir més remei que clavar-li una pallissa i simular un accident. Hem de saquejar aquella casa per que aquest pallasso de "Cuchillas" diu que és allí. Aquells havien agredit al meu pare i volien saquejar la meva casa. No ho podia permetre. A més, qui era aquell "Cuchillas" de qui parlaven? El de la carta?. La cosa pintava cada cop més malament. Havia d'entrar en aquella casa i parar aquells dos com fos. Mentre rumiava un pla, un dels dos va dir que sortia un moment i se'm va acudir una idea; era una mica arriscada però ho havia de fer. Quan va sortir, el vaig sorprendre per darrere i el vaig colpejar al cap amb un tros de fusta que hi havia per allí. La cosa va causa efecte; el presumpte agressor del meu pare es va desmaiar i el vaig lligar. Un cop requisada la pistola em vaig disposar a entrar dintre. Amb la pistola apuntant i vaig començar a cridar apuntant-lo: "va, aixeca't, tira l'arma, les mans enlaire!!!!" L'home va obeir. Al seu costat hi havia un altre home lligat, amb molts blaus a la cara i una ferida al coll; se'l veia feble i demacrat. No sabia com immobilitzar aquell "maton", però la visió del tercer element tant feble em va obrir els ulls. Li vaig dir al traficant que estava dret que el deslligués i així ho va fer. Llavors vaig dir al més feble que lligués al traficant i un cop fet, jo mateix em vaig ocupar de lligar-lo a ell. Amb els dos lligats, i amb el de l'escala i els de la bodega em vaig sentir més tranquil.

Volia trucar a la policia però volia aclarir uns dubtes, volia saber que va passar? I amb el poc que em van dir, tot i apuntar-los les dues pistoles, i amb un mica de deducció vaig poder treure'n el següent: "un traficant desconegut li dóna el paquet i el sobre al de la cara demacrada, que resulta ser el "Cuchillas ". Aquest va ser empaitat per uns del barri nou per prendre-li el paquet. El "Cuchillas" es va amagar al meu bloc, i els del barri nou el van disparar des del seu cau, per això hi havia la finestra trencada. El tir li va tocar al coll i es va donar un cop al cap contra la paret, de l'impacte, per això les dues taques a la paret. El Cuchillas es va tapar amb un mocador la ferida per no deixar rastre. Però desseguida els del barri nou i el van agafar i el van portar cap el cau per fer-lo xerrar. La petjada era d'un dels del barri nou que havia entrat al passadís de la bodega on el terra esta brut de greix. La caixa no la van veure per que estava davant la meva porta, que queda com un cul de sac, i el sobre devia entrar a casa meva per un cop de vent. A la caixa i al sobre hi deia allò del programa per despistar, tot i que van fallar en lo de les caixes de diferents marques; podrien haver aixecat sospites si la policia els hagués enganxat. Després de torturar el pobre Cuchillas, els hi diu que el sobre i la caixa estan davant el meu pis. Ells hi van i no ho troben, i es quan van cap al meu pare a intentar fer-lo xerrar, però clar, el meu pare no sap de que parlen i li claven una pallissa que simulen com a accident de tràfic. Finalment, jo, segueixo el Romero i l'Alberto, que esperaven que el Cuchillas els hi portés el paquet, i a mi només em cal lligar i fer l'últim assalt, que, val a dir-ho, em surt prou bé per ser el primer cop. I tot per un cop de vent que em porta la carta.

Quan vaig aconseguir lligar tots els caps vaig trucar per informar a la policia. A qui vaig fer a mans les cintes i casets ells van arrestar a tots els criminals i desfer la xarxa de

traficants de Tarragona. Jo per la meua part, vaig anar a veure el meu pare, que ja havia recuperat el coneixement, i li vaig explicar tot. Ara la meua mare entenia perquè el pare li deia que uns homes l'havien apallissat, ella es pensava que delirava. La policia em va donar, com a regat, uns programes d'ordinador, entre ells aquest que faig servir ara per redactar aquestes línies...

Un cop, només. No sé si de vent o de sort, però un cop que, almenys a mi, no m'ha fet pas mal.